

הפציינטים של דניאלה זוננפלד ז"ל

בעצמי. אמרתי לה כמה פעמים שאני מקנא בה על כך שהפציינטים שלי נתונים כל כולם אליה, מה שאני לא יכול להשיג."

העובדה שיכלה לעזור לילדים במצב נפשי ופיזי כה קשה, הביאה אותה להחלטה ללמוד לימודי רפואה. אין ספק שהחברה הישראלית הפסידה רופאה מן המדרגה הראשונה.

דוגמה אחרת לסף הרגישות הגבוה של דניאלה, היתה בשנתה הראשונה בשירות לאומי שעסקה בחינוך בשכונת מצוקה בעכו. היא הביאה את אביה, איש עסקים ונדבן עצום בפני עצמו, אל השכונה, אך ביקשה ממנו לעצור כמה בניינים מהמבנה בו סייעה למשפחות המקומיות. "אינני רוצה שיראו באיזו מכונת מפוארת אתה נוסע. תחנה כאן ותלך ברגל", כך ביקשה. עכשיו אין עוד מי שיפקוד את קברו של מקס, מי שייתן כתף ויד מסייעת לילדים בשניידר ונותרו רק כיווני דרך לצעירים של היום.

רעננה עדיין המומה מפטירתה של דניאלה זוננפלד בתאונת דרכים טרגית. סיפורים שהתגלו במהלך השבעה, מלמדים על אישיות צעירה, רחבת דעת ולב ובעיקר מלאה בנתינה אינסופית.

דניאלה שרתה בשירות לאומי במחלקה האונקולוגית של בית החולים "שניידר" לילדים. מצעד הילדים ב"שבעה" היה סיפור מכמיר נפש. כמה מהם לא היו מוכנים להיות מטופלים אלא על ידה, עם החיוך הענק והאהבה שהיתה כל כך אמיתית.

אחד הסיפורים היה על מקס, נער שהגיע מרוסיה בגיל חמש עשרה בלא אב וחלה בלוקמיה. הוא נרפא מן המחלה בסיבוב הראשון, אך זו שבה ותקפה אותו כשהתגייס לצה"ל והיה לחייל. אלא שאז כבר נפרדו דרכיו גם מן האימא. הוא נשאר בודד ללא מכר קרוב.

מקס כבר הגיע לייאוש וסירב להילחם במחלה. רק מילות האומץ שנטעה בו דניאלה, החזירו אותו למצב בו היה מוכן להילחם שוב נגד המחלה החוזרת. נוצר קשר נפשי

עמוק בין השניים, שהיו כמעט בגיל זהה. אלא

שבסוף הכריעה אותו המחלה ודניאלה

היתה בין הבודדים שנסעו

לפקוד את קברו בבאר שבע.

"אין לו אף מודע אבל אני

חיבת להתפלל למענו",

אמרה.

הרופא במחלקה,

ד"ר גלעד, סיפר

בדמעות

להוריה

של דניאלה

"אסור לי

להיות רגיש יתר

על המידה, אבל

במקרה הזה, אינני

יכול לעצור

